

Valkýry z Bezinek co nejraději papají d'ábelsky ostré feferonky

Ne že bych se tentokrát ještě před začátkem expedice nějak zranila, nebo přišla pozdě, jak už to tak bývá (já na Vsetín pro jistotu dojela o hodinu dřív), ale až na místě jsem zjistila, kolik věcí jsem nechala doma. Mohla jsem sa umlátit do hlavy, když mi došlo, že jsem si zapoměla struhadlo a skořicu. Tak jsem na náměstí před gymplem nechala čekat a hlídat bágly Kláru, která mimochodem dorazila asi o 10 minut po mně, a odběhla jsem si kupit jednak struhadlo a druhak mi neunikla ta vůně z pekárny, tudíž mně nezbylo nic jiného než si kupit půlmetrový makovec na snídani. Jakmile přišly Ela s Blankou, bylo načase rozdělit stan mezi naše batohy a já si mezitím skočila pro ono struhadlo, co jsem nechala doma. Hanka na nás čekala na místě srazu na autobusovém nádraží s paní Diblíkovou, která nás chudák dostala na starost.

Hurá na cestu do Leskovca aj s příplatkem za bágly! U mostu v Leskovci již netrpělivě vyčkávala paní Janků, která nás samozřejmě nezapoměla vyzkoušet, zda vůbec víme, kam máme namířeno. Na nějakou trasu jsme však naprosto zapomněly v momentě, kdy jsme zahlédly paní Marunovou přicházející s přáním šťastné cesty a žádných klíšťat. Srdceryvné loučení a vypuštění Valkýr na cestu proběhlo v ideální čas a vyšly jsme přesně v 9:00, což perfektně odpovídalo času v itineráři.

Výtlem nám z tváře nezmizel ani po prvním setkání s kopečkem směřujícím k Juříčkovu mlýnu. Zde nás čekala první zastávka, kde jsme začaly plnit cíl expedice, kterým je stop motion film/kamerovaný film. Detaily prozrazovat nebudu, jen podotknu, že představa natáčení stop motion filmu zní mnohem jednodušeji, než doopravdy je. Historii tohoto místa jsme nechali žít a za jasného svitu sluníčka jsme pokračovaly dále. Již po chvílce jsme narazily na křižovatku tří cest, přičemž cesta stále rovně a do kopečka vypadala nejvíc legitimně a důvěrně, tak jsme na ní ostaly. Za nějakých 10 minut si říkám, proč máme po levé ruce potůček, když tam vůbec nemá být. Tak idu proštudovat itinerář připlý na Eliném batohu a zjišťuju, že pokud jsme na žluté turistické značce, což bychom měly, potůček by tekl o kus dál po naší pravé ruce. Nečekaná komplikace v první hodině cesty, nádhera. Ale řešení bylo naprosto jednoduché. Stačí použít kompas a prodrat sa lesem a napojíme sa rovnou o kus dále na zelené značce. Tak jsme šly dál. Bylo naprosto jasné, že sa nevyhnem nějakému hezkému krpálu a boty nám uškuhovaly na blatě a popadaných listech. Kdesi, kde končila cestička, jsme sa zorientovaly a podle kompasu určily směr následného putování. Čekala nás brutální překážka v podobě rozbouřeného lesního potůčku a blátivého srázu, na kterém si Klára nezapoměla natluct řít'. Prodíraly jsme sa křáky a po lesní cestičce jsme sa napojily na vyjeté koleje, přičemž jsme neustále očekávaly náhlou společnost medvědice. Trošku jsem pochybovala o funkčnosti mého kompasu, ale nakonec nás dovedl zpět na trasu skrze trníště a kmeny stromů, které jsme ladně jako laňky přeskákaly. A jsme zas na plánované trase, avšak to bylo docela neobvyklé, jelikož cesta vedla z kopca a ne do kopca. Nemělo to ale dlouhého trvání. Snažila jsem sa celou tlupu psychicky připravit na to, co nás čeká, jakmile dojdem na rozcestí. Jakékoliv zbývající úsměvy na tvářích pohasly v průběhu výšlapu vrcholu Filka. Když už stojíte na vrcholu, nezbyvá nic jiného než sejít dolů, což nebyla moc velká sláva.

Pod kopcem jsme sa potkaly s paní Janků a paní Diblíkovou, které na nás už tak 400 hodin. Ne že bychom po cestě tak osmkrát nesvačily, ale dlouhou zastávku jsme využily k obědu v podobě Lotus sušenek a k pokračování příběhu našeho celovečerního filmu. Po nějaké době jsme sa napojily na krásnou cestu, a dokonce okolí bylo najednou hezčí. Cílové tábořiště už bylo za rohem. Nemohly jsme si ovšem odpustit zastávku na nádherných šutrácích před samotným Pulčinama, kde jsme natočily velmi dramatickou scénu z našeho filmu. Když jsme potkaly oficiální skály, rozvinulo sa u nás dilema, zda je zvládnem s krosnama přejít, anebo půjdeme 457 kilometrů

oklikou. Naštěstí si Klára matně pamatovala, že kdysi šli vedle skal lesem po stoprocentně legální cestičce mimo chráněnou krajinnou oblast a my jí využily. Vidina cíle nás naprosto namotivovala a do posledního kopečka jsme vyloženě běžely a do tábořiště jsme vběhly s maximálním nadšením (většina z nás) a usmažené od sluníčka.

Veškeré naše pocity jsme potřebovaly odvykládat paní Janků s paní Diblíkovou, které jsme vyrušily z mírumilovného rozjímání. Bylo skoro půl páté, tak jsme si pro jistotu s velkým předstihem postavily stan a nasbíraly dřevo na oheň, protože bylo třeba převařit vodu na špagety a na to by můj ubohý vaříč nestačil. Mezitím na tábořiště zavítala spousta dalších lidí. My sa s nimi o oheň s radostí podělily a dozvěděly jsme se spoustu zajímavých informací. Jak jsme si servirovaly špagety s opékanou klobásou, přidalo se i Epimedium a učitelky a báječně jsme poklábosili.

Když mi konstelace hvězd dala vědět, že nastal správný čas, vytáhla jsem struhadlo, máslo, cukr, mouku, bebe sušenky, čokoládu, oříšky a rozinky, půjčila jsem si ešus a moje dámy vytáhly jablka a mrkve. Přichystala jsem členům expedice sladké překvapení v podobě kotlíkového koláče v ohni. Samozřejmě by nemohl být tak dobrý bez pomoci Johanky, která udělala tu nejlepší drobenku. S dojezením koláče nebyl žádný problém, avšak následné umývání a drhnutí spáleného kotlíku bylo demotivující. Myslím, že se všichni shodnem na tom, že noc na Pulčíně byla příjemnější než noc na Dušné.

Ráno jsme sbalily stan, uvařily si čokoládovou kaši a čajíček, rozloučily se s tábořištěm a po společné fotce jsme se vydaly dolů a směr Čertovy skály. Po cestě jsme doplnily vodu ze studánky. Po celou dobu jsem naši tlupu psychicky připravovala na 45stupňový krpál, přičemž jsem přesvědčena, že by moje ženy byly schopné prokopat si tunel skrz, jen aby nemusely do kopca. Doštípané jsme byly až na našem Valkýřím pozadí, ale pro většinu pozitivní informací bylo, že nás čekala převážně cesta dolů. Checkpoint s učitelkami byl domluven na Dolních Lačnovských skalách, avšak poštěstilo se nám a potkaly jsme se již u rozcestí Krajčice. K Dolním Lačnovským skalám jsme to vzaly zkratkou a úmyslnou náhodou jsme sa stavily na Černokněžníkovi. Cerkám jsem dala za úkol uhádnout, co to asi ten Černokněžník je a po poznámkách typu "jestli je to zas nějaký šutr, tak tě vlastnoručně zabiju" jsem sa pro vlastní dobro rozhodla nic neprozrazovat. Černokněžník se mi náramně líbil (nemohu mluvit za zbytek týmu) a lehce nám rozhodil trasu, takže jsme si pár set metrů zašly. Skály jsme nakonec našly, i když jich tam teda moc nebylo a ty Horní jsme z plánu úplně vypustily, protože morálka i energie klesly na kvalitě. Nečekal nás už ani jeden kopeček a na Trubiska jsme skoro i doběhly.

Mohly být tak 2 hodiny odpoledne, když jsme Epimedium i učitelky na loveckém zámečku doplnily. Autobus měl odjíždět po čtvrté hodině, takže jsme měli dvě hodky k dobru. Ze stran Epimedia se ozývaly nápady, že dojdeme až do Polanky, ale ty byly naším týmem okamžitě zamítnuty. Dohodli jsme sa, že dojdeme do Prlova, kam cesta trvala okolo 30 minut. Čas jsme maximálně využily. Natočily jsme další část filmu, někdo se prospal a já s Klárou jsme hrály volejbal a fotbal s mou karimatkou.

Celá expedice nakonec skončila pohodově, bez žádných vážných komplikací, zranění či špatného počasí. Bylo to neskutečně intenzivní a někteří se z toho vzpamatovávají doteď.